

Arrest

nr. 104 861 van 11 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Koreaanse nationaliteit te zijn, op 22 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MARISSENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 5 juni 2012 het Rijk binnen en diende op 6 juni 2012 een asielaanvraag in. Op 26 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Noord-Koreaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het district Kujang, gelegen in de provincie Pyonganbukdo. U bent gehuwd en hebt drie kinderen. Deze werden allen geboren in China. Uw familie behoorde tot een goede sociale klasse. Uw vader was een actief stijder tijdens de Koreaanse oorlog, bovendien volgde hij een opleiding aan de partijschool. Zelf was u geen lid van de Noord-Koreaanse Arbeiderspartij. U startte uw militaire dienstplicht in juni 1982. In juni 1990, tijdens het transporteren van artillerie ten behoeve van de zeemacht, kreeg u een verkeersongeval in de provincie Kangwan. Uw rechterarm diende daardoor te worden geamputeerd. U was genoodzaakt ontslag te nemen uit het leger, en verkreeg een eretitel. Hierna verzamelde u paddestoelen en andere medicinale kruiden om te verkopen. U verliet Noord-Korea een eerste maal in juni 1998. Toen u bij de Zuid-Koreaanse ambassade in Beijing bescherming zocht in augustus 1998, werd u aan de ingang gearresteerd omdat u geen identiteitsdocumenten had. U werd gedetineerd in een Chinese gevangenis voor buitenlanders. Daarop werd u naar de Tumen-gevangenis getransfereerd om te worden overhandigd aan de Noord-Koreaanse autoriteiten. U werd in Noord-Korea twee maanden opgesloten in de gevangenis van Onsong. Nadien werd u nog acht maanden vastgehouden in de gevangenis van het Kujang district. Tijdens uw detentie werd u mishandeld. Uiteindelijk werd u ernstig verzwakt vrijgelaten, maar u was nog steeds onderworpen aan een veiligheidsonderzoek. Sedert het jaar 2000 woonde u in bij enkele verwanten in Huich'on, provincie Chagang. U verliet Noord-Korea een tweede maal in januari 2006. U stak de grens met China over te Onsong. U woonde aanvankelijk in Huayong te Jilin, later vond u werk in een restaurant te Yongil (Chinees: Yanji) stad waar u woonde tot uw vertrek uit China. Uw echtgenote verkocht gestoomde broodjes om in haar levensonderhoud te voorzien. In Yangil werden u en uw familie tevens materieel en financieel geholpen door de protestantse kerk. Uw uitreis naar Europa werd tevens mogelijk gemaakt dankzij de hulp van leden van deze kerk. U en uw gezinsleden werden allemaal gedoopt in de protestantse kerk in China. Jullie verbleven illegaal in China. Op 4 juni 2012 vertrok u per vliegtuig vanuit China naar Frankrijk, per trein reisde u naar België. U liet uw vrouw en kinderen in China achter. U vroeg hier asiel aan op 6 juni 2012. U legde geen documenten neer ter staving van uw asielaanvraag.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen. Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, nationaliteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van de Zuid-Koreaanse ambassade, waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt immers dat u over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u over de Noord-Koreaanse nationaliteit beschikt (zie gehoorverslag CGVS, p.2). Het gegeven dat u, die oorspronkelijk uit Noord-Korea komt, na aankomst in Zuid-Korea de Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft verkregen, heeft u echter nooit aangehaald. U heeft ook nooit uw Zuid-Koreaanse reispaspoort voorgelegd, terwijl uit de reeds aangehaalde informatie van de Zuid-Koreaanse ambassade blijkt dat u wel over een dergelijk document beschikt en u bovendien uitdrukkelijk gevraagd werd naar eventuele identiteitsdocumenten (zie gehoorverslag CGVS, p.6; DVZ Verklaring vraag 21-24). U heeft dan ook getracht om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden over uw nationaliteit. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Op de vraag of u, naast de Noord-Koreaanse nationaliteit, ooit de Zuid-Koreaanse nationaliteit bemachtigde, antwoordde u immers negatief (zie gehoorverslag CGVS, p.13). U ontkende zelfs ooit in Zuid-Korea te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Uw leugens over zulk cruciaal element als uw nationaliteit ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Het gegeven dat u mogelijks ook nog steeds over de Noord-Koreaanse nationaliteit beschikt en het gegeven dat Noord-Koreanen die in het buitenland asiel hebben aangevraagd bij terugkeer naar Noord-Korea zeker problemen riskeren die gelijkstaan aan vervolging, leidt in uw geval echter niet tot een toekenning van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus. Volgens de definitie van vluchteling in artikel 1, A, 2 van het Vluchtelingenverdrag is een vluchteling immers elke persoon die "uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van

bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Volgens artikel 2, k) van Richtlijn 2004/83 moet onder 'land van herkomst' in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan. Het volstaat met andere woorden om een asielrelaas te beoordelen naar één referentieland waarvan verzoekende partij de nationaliteit draagt.

Gezien uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat u zeker over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt, dient uw asielaanvraag te worden beoordeeld ten aanzien van Zuid-Korea. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. U haalde bij aanvang van uw asielaanvraag immers geen elementen ten opzichte van Zuid-Korea aan, terwijl dit redelijkerwijze wel van u kan verwacht worden indien u een vrees voor vervolging zou hebben ten aanzien van Zuid-Korea of indien u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Gezien al deze vaststellingen heeft u dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea, noch dat u in geval van een terugkeer naar Zuid-Korea een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid op het feit dat u niet mag worden teruggeleid naar Noord-Korea, maar dat u wel naar Zuid-Korea kan worden teruggeleid."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoeker voert in een eerste middel de schending van 'artikel 1 A van de Conventie van Genève betreffende de status van vluchtelingen' aan. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van 'het artikel 48, het artikel 48/3 en het artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29/07/1991'. In een derde middel roept hij de schending van 'het artikel 48/2, het artikel 48/4 en het artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet' in. Tenslotte voert hij in een vierde middel nog de schending aan van het artikel 8 EVRM.

2.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen

waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244).

3.2. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006, nr. 164.792). De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn asielrelaas aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. De commissaris-generaal is niet verplicht om alle aangebrachte feiten te controleren, zo dit al mogelijk zou zijn. Bovendien dienen elementen in het voordeel van de asielzoeker niet noodzakelijk in de beslissing te worden opgenomen (RvS 19 december 2007, nr. 178.032).

3.3. Voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, berust de plicht tot medewerking op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Verzoeker heeft de plicht mee te werken aan het onderzoek van zijn asielaanvraag en dient derhalve de feiten te vermelden die volgens hem de toekenning van het asielstatuut of de subsidiaire beschermingsstatus wettigen.

3.4. Verzoeker verklaarde tijdens zijn gehoor op het CGVS van 25 oktober 2012 Noord-Korea een eerste keer te hebben verlaten in juni 1998. Verzoeker zou echter aan de Zuid-Koreaanse ambassade in Beijing zijn gearresteerd wegens een gebrek aan identiteitsdocumenten en vervolgens zijn gedetineerd in een Chinese gevangenis voor buitenlanders. Na de uitlevering aan de Noord-Koreaanse autoriteiten zou verzoeker tien maanden opgesloten zijn geweest in de gevangenis en er mishandeld, waarna hij uiteindelijk zou vrijgelaten zijn. Verzoeker verklaarde Noord-Korea een tweede maal te hebben verlaten in januari 2006 en illegaal met zijn familie in China te hebben verbleven. Verzoeker gaf uitdrukkelijk aan nooit naar Zuid-Korea te zijn gegaan en nooit de Zuid-Koreaanse nationaliteit te hebben bekomen (zie gehoor GCVS p.13 Vraag: “U beweert nooit naar Zuid-Korea te zijn gegaan?” Antwoord: “Klopt” Vraag: “Heeft u ooit de ZK nationaliteit bekomen?” Antwoord: “nee”).

In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker echter dat hij wel degelijk de Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft. Verzoeker voert tevens aan dat hij en zijn vrouw hebben getracht in Zuid-Korea te wonen, maar dat dit onmogelijk bleek om verschillende redenen. Vooreerst leven er al zoveel Noord-Koreanen in Zuid-Korea, wat sociale onrust en een ongelijke behandeling creëert. Daarenboven zou de vader van verzoekers vrouw een spion voor Zuid-Korea in Noord-Korea geweest zijn en zou hij zijn geëxecuteerd door Noord-Korea toen dit werd ontdekt. Sinds dit incident zou verzoekers vrouw in Zuid-Korea gevolgd zijn door Noord-Koreaanse spionnen. Verzoeker voegt er nog aan toe dat er op een gegeven moment een gasongeluk zou zijn geweest in hun woning, en dat dit veroorzaakt zou zijn door Noord-Koreaanse

spionnen. Na dit ongeluk zouden verzoeker en zijn echtgenote zijn teruggekeerd naar China. Verzoeker besluit dat eens men wordt geviseerd in Noord-Korea, men nergens in Korea nog veilig is.

3.4.1. De Raad stelt dat verzoekers voorgehouden problemen in zijn verzoekschrift danig strijden met de eerder afgelegde verklaringen op het CGVS die geen ruimte laten voor het gewijzigde relaas dat verzoeker *post factum* nog tracht aan te brengen. Uit informatie verkregen van de Zuid-Koreaanse ambassade, waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat verzoeker inderdaad over de Zuid-Koreaanse nationaliteit beschikt. Verzoeker heeft aldus het CGVS trachten te misleiden door zich te beperken tot zijn oorspronkelijk herkomst uit Noord-Korea. Verzoeker heeft evenmin zijn Zuid-Koreaanse reispaspoort voorgelegd, terwijl uit bovenvermelde informatie van de Zuid-Koreaanse ambassade blijkt dat verzoeker wel over een dergelijk document beschikt en hij bovendien uitdrukkelijk gevraagd werd naar eventuele identiteitsdocumenten (zie gehoorverslag CGVS, p.6; DVZ Verklaring vraag 21-24). Verzoeker heeft aldus op intentionele wijze de Belgische asielinstanties misleidt, wat zijn gehele geloofwaardigheid er onderuit haalt.

Waar verzoeker ter verdediging in zijn verzoekschrift aanhaalt dat hij zijn Zuid-Koreaanse nationaliteit niet heeft meegedeeld *“daar er voor zijn vertrek door de mensen die hem hielpen werd duidelijk gemaakt dat hij dit nooit of te nooit mocht melden”* en hij een *“angst had om te worden gerepatrieerd naar zowel Zuid-Korea als Noord-Korea”*, blijkt integendeel dat verzoeker de immigratiewetgeving voldoende kende en er voor koos niet de uitdrukkelijke en herhaaldelijke raadgevingen van de asielverhoren te volgen. Verzoeker kan zich dan ook neet schuilen achter de *“slechte raadgevingen van derden”* en is dan ook zelf verantwoordelijk voor zijn verklaringen, zijn gebrek aan medewerking en het nalaten de waarheid te vertellen.

3.5. Verzoekers asielrelaas dient dan ook onderzocht te worden ten opzichte van Zuid-Korea. Verzoeker beperkt zich louter tot het opwerpen van boute beweringen en veronderstellingen, zonder hard te maken met enig begin van bewijs, dat hij en zijn familie in Zuid-Korea door spionnen zouden worden geviseerd. Geenszins wordt aangetoond dat verzoekers echtgenote de dochter is van een Zuid-Koreaanse spion in Noord-Korea, noch dat haar vader is geëxecuteerd om deze reden, noch dat haar familieleden nu in Zuid-Korea wonen en zich niet kunnen beroepen op de bescherming van Zuid-Korea. Verzoeker is niet ernstig waar hij aanhaalt dat *“door CGVS werd te weinig de toestand van Noord-Koreanen in Zuid-Korea besproken terwijl zulks cruciaal is in de huidige situatie [...] Het betreft met andere woorden een standaardmotivatie, welke minder ingaat op de concrete situatie”*, wanneer verzoeker zelf ontkende afkomstig te zijn van Zuid-Korea en ook thans bij blote beweringen blijft. Verzoeker voert geen concrete elementen aan om zijn bewering te ondersteunen dat er gebleken is *“dat verzoeker nergens veilig is in Korea voor de Noord-Koreaanse autoriteiten”*, noch licht hij de voorgehouden precaire toestand nuttig toe. Verzoeker toont niet aan op welke informatie hij zich baseert waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat *“Bovendien, is Zuid-Korea naar aanleiding van de opgevraagde informatie door CGVS op de hoogte dat verzoeker zijn Zuid-Koreaanse nationaliteit heeft verzwegen. Dit heeft als gevolg dat wanneer verzoeker Zuid-Korea binnenkomt, hij Zuid-Korea zeven jaar lang niet mag verlaten als straf voor wat hij gedaan heeft. Dit heeft tot gevolg dat hij zijn vrouw en kinderen minstens zeven jaar lang niet zal terug zien daar het voor zijn vrouw en kinderen onmogelijk is terug te keren naar Zuid-Korea”*. Verzoeker blijft bij boute beweringen.

3.6. Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Zuid-Korea.

3.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Gelet op de hoger uiteengezette beoordeling van het asielrelaas maakt verzoeker dan ook evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de vreemdelingenwet, aannemelijk.

4.3. Waar verzoeker de schending van artikel 8 EVRM aanvoert kan slechts worden vastgesteld dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker een nood heeft aan internationale bescherming in België omdat hij beweerdelijk niet tezamen met zijn vrouw in Zuid-Korea kan leven. Vooreerst dient te worden herhaald dat verzoeker zijn Zuid-Koreaanse nationaliteit had verzwegen en ontkend. Voorts heeft verzoeker met zijn echtgenote in Zuid-Korea gewoond zodat niet kan worden ingezien waarom verzoeker wel en zijn vrouw niet de Zuid-Koreaanse nationaliteit zou hebben verkregen. Dit klemmt te meer nu volgens verzoekers verklaringen, de vader van verzoekers echtgenote een spion voor Zuid-Korea in Noord-Korea geweest is. Dat *“er al zoveel Noord-Koreanen in Zuid-Korea”* leven en dit *“sociale onrust en een ongelijke behandeling creëert”* is een loutere bewering van sociaal-economische aard. De gasexplosie wordt niet aangetoond, noch dat ook deze aanleiding kan geven tot een nood aan internationale bescherming. Verzoekers bewering dat zijn echtgenote thans in China verblijft wordt evenmin aangetoond. Hoe dan ook blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij Zuid-Korea vrijwillig heeft verlaten. Geenszins kan worden ingezien dat verzoeker in Zuid-Korea wordt vervolgd of aantoonbaar aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf juni tweeduizend dertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK